

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **ZIMBO CZECHIA s. r. o.**, se sídlem Na Zátorách 8, Praha 7, zastoupen JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8, proti žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 7, Praha 2, proti rozhodnutím žalované ze dne 28. 11. 2011, čj. 2011/5375/SVS, ze dne 20. 1. 2012, čj. SVS/5080/2011 a čj. SVS/5768/2011, ze dne 18. 4. 2012, čj. SVS/797/2012-ÚVS a čj. SVS/800/2012-ÚVS, ze dne 20. 4. 2012, čj. SVS/1599/2012-ÚVS, ze dne 14. 6. 2012, čj. SVS/2332/2012-ÚVS, a ze dne 9. 1. 2013, čj. SVS/018591/2012-G, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2013, čj. 45 A 14/2012 - 192,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Krajská veterinární správa pro Středočeský kraj rozhodnutími ze dne 5. 8. 2011, čj. 71/170/2011, ze dne 23. 8. 2011, čj. 72/160/2011, ze dne 13. 9. 2011, čj. 76/150/2011, ze dne 14. 12. 2011, čj. 120/160/2011 a ze dne 28. 12. 2011, čj. 107/180/2011, a Krajská veterinární správa Státní veterinární správa pro Středočeský kraj rozhodnutími ze dne 12. 1. 2012, čj. 1/130/2012, ze dne 22. 2. 2012, čj. SVS/19/130/2012-KVSS, a ze dne 23. 7. 2012, čj. SVS/61/210/2012-KVSS/1, uložila žalobci podle § 53 odst. 7, příp. podle § 49 odst. 1 písm. u) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých

souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění účinném v rozhodné době, pořádkové pokuty ve výši 50 000 Kč (v celkové výši 400 000 Kč) za to, že jako provozovatel prodejen NOVÁK maso – uzeniny neumožnil kontrolu provozovny a že porušil povinnost součinnosti uložené mu v § 53 odst. 4 veterinárního zákona.

[2] Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy rozhodnutími ze dne 28. 11. 2011, čj. 2011/5375/SVS, ze dne 20. 1. 2012, čj. SVS/5080/2011 a čj. SVS/5768/2011, ze dne 18. 4. 2012, čj. SVS/797/2012-ÚVS a čj. SVS/800/2012-ÚVS, ze dne 20. 4. 2012, čj. SVS/1599/2012-ÚVS, ze dne 14. 6. 2012, čj. SVS/2332/2012-ÚVS, a ze dne 9. 1. 2013, čj. SVS/018591/2012-G, zamítla odvolání žalobce proti uvedeným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce se osmi žalobami domáhal zrušení shora označených rozhodnutí žalované. Krajský soud v Praze řízení o žalobách postupně spojil ke společnému řízení a rozsudkem ze dne 12. 12. 2013, čj. 45 A 14/2012 - 192, zamítl žaloby i návrh žalobce na snížení uložených pořádkových pokut. Soud odmítl, že by spojením věcí došlo k porušení stěžovatelova práva na zákonného soudce. Ve věci byly splněny podmínky dané v § 39 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na platný rozvrh práce je okruh soudců přidělených do soudních oddělení 45 A a 46 A shodný, liší se pouze osoba předsedy senátu, která se nicméně v průběhu řízení měnila z důvodu mateřské dovolené předsedkyně senátu 45 A.

[4] Krajský soud nejprve uvedl, že rozhodnutí o pořádkové pokutě je s ohledem na § 62 odst. 5 správního řádu prvním úkonem ve věci. Krajská veterinární správa proto žalobci uložila pořádkovou pokutu, aniž by s ním předtím musela zahájit řízení o pořádkové pokutě a seznámit jej s podklady pro své rozhodnutí. Pořádková pokuta směřuje k vynucení součinnosti během jednotlivé kontrolní akce. Nedůvodnou je proto námitka překročení maximálního limitu pro součet pořádkových pokut i námitka porušení zásady *ne bis in idem*.

[5] Žalobce zdůvodnil neposkytnutí součinnosti tím, že se veterinární inspektoři neprokázali konkretizovaným písemným pověřením k provedení kontroly. Tento požadavek však nemá zákonný podklad. Kontrolovaný subjekt nemusí podle soudu respektovat zásah správního orgánu, pokud zjevně nebyly naplněny podmínky legality. Jestliže se ale kontrolující osoba prokázala služebním průkazem veterinárního inspektora, nevzbuzujícím pochyby o jeho pravosti, je nepochybně dána její pravomoc ke kontrolní činnosti a kontrolovaná osoba nesmí výkonu kontroly bránit jen z důvodu, že se domnívá, že inspektor postrádá kontrolní oprávnění pro určitou provozovnu. Kontrolovaná osoba se případně může bránit *ex post* ve správním či trestním řízení, nebo v režimu zákona č. 82/1998 Sb.

[6] Žalobce nemůže argumentovat právní úpravou účinnou až od 1. 1. 2014. Ne každý úřední veterinární lékař je veterinárním inspektorem; v důsledku toho je lichá žalobcova argumentace stran oprávnění úředních veterinárních asistentů. Služebním průkazem veterinárního inspektora mohou disponovat pouze veterinární lékaři, kteří jsou příslušným veterinárním orgánem pověřeni k provádění kontrolní činnosti. Pojem „veterinární inspektor“ použitý ve veterinárním zákoně odpovídá pojmu „schválený veterinární lékař“

dle nařízení č. 854/2004/ES, jehož se žalobce dovolává. Akt pověření neplyne ze zákona, ale ze skutečnosti, že veterinárnímu lékaři byl vydán služební průkaz veterinárního inspektora na základě pracovněprávního aktu. Bylo-li Ministerstvo zemědělství zákonem zmocněno k vydání vzoru služebního příkazu, mělo stanovit jeho vzhledové i obsahové náležitosti. Snaha žalobce dovést, že vzor nemá mít žádné náležitosti, jde proti obvyklému jazykovému smyslu.

[7] Žalobcem zmiňovaný § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, nestanoví bližší náležitosti pověření k provedení kontroly. Náležitosti průkazu, který opravňuje k výkonu kontrolní činnosti, vyplývají z § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona a prováděcí vyhlášky. Prokazuje se jím nejen totožnost osoby, ale i její úřední postavení coby veterinárního inspektora. Veterinární inspektoři ve všech případech oznámili žalobci úmysl zahájit kontrolu, k čemuž předložili písemné pověření v podobě služebního průkazu. Tím naplnili podmínky § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole a žalobce byl povinen jim poskytnout součinnost.

[8] Žalobci lze přisvědčit, že v otázce povinnosti předkládat služební průkaz i samostatné písemné pověření se judikatura správních soudů rozchází, nicméně v tomto směru je významná speciální právní úprava v odpovědných předpisech. V případě, že by takový rozkol v judikatuře existoval, je podle soudu na místě upřednostnit rozhodnutí vybraná plénem Nejvyššího správního soudu k publikaci v jeho Sbírce a rozsudky časově aktuálnější. Nejvyšší správní soud se s námitkou tvrzeného rozkolu vypořádal v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, čj. 4 Ads 114/2012 - 69.

[9] Žádost žalobce o spojení řízení o uložení pořádkové pokuty před jednotlivými správními orgány prvního stupně byla bezpředmětná. Pokud v minulosti k takovému kroku některý správní orgán přikročil, nepostupoval správně. Žalobce až na výjimku výslovně nenavrhl spojení odvolacích řízení. Ani zrušení napadených rozhodnutí by nemohlo odstranit zvýšenou administrativní zátěž žalobce. Naopak by došlo k jejímu dalšímu zvýšení. Spojení odvolacích řízení by nevedlo ani ke snížení uložených pokut. Do řízení o opravných prostředcích nelze dodatečně vnášet absorpční zásadu, neboť ta by narušovala samotný účel pořádkové pokuty, tj. ekonomicky přinutit kontrolovaný subjekt k součinnosti.

[10] Žalobce se domnívá, že skutečnost, že mu není známo, zda elektronický podpis připojený ke stejnopisu rozhodnutí čj. SVS/2332/2012-ÚVS, přísluší oprávněné úřední osobě, má za následek nicotnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K tomu soud uvedl, že toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno z datové schránky žalované a s ohledem na § 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech představuje písemný a podepsaný úkon. Ve spisu je založen i originál rozhodnutí opatřený úředním razítkem a podpisem ústředního ředitele žalované. Teprve v žalobě vyjádřená spekulace, zda veterinární inspektoři náhodou nechtěli provádět kontrolu mimo svoji působnost, byla podle soudu uplatněna opožděně.

[11] Otázka, zda žalovaná mohla doplnit odůvodnění výše pořádkové pokuty, byla již zodpovězena judikaturou Nejvyššího správního soudu: rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří s rozhodnutím o odvolání jeden celek. Odvolací orgán může

povysvětlit myšlenky a postupy správního orgánu prvního stupně, nemůže však zcela nahradit jeho vůli. Byť jsou odůvodnění některých rozhodnutí krajské veterinární správy kusá, podle soudu představují dostačující základ, který mohla žalovaná i s ohledem na odvolací námitky rozvinout. Výsledné odůvodnění výše pořádkové pokuty soud považuje za plně přezkoumatelné.

[12] Krajský soud nevyhověl návrhu žalobce na moderaci pokuty podle § 65 odst. 4 s. ř. s. Přihlédl přitom k § 62 odst. 5 správního řádu, jenž příslušnému správnímu orgánu umožňuje pořádkovou pokutu novým rozhodnutím prominout či snížit, jestliže žalobce v dalším průběhu řízení své povinnosti řádně splní. Soud nemá na rozdíl od žalované možnost řádně posoudit, zda žalobce již začal poskytovat součinnost v plném rozsahu. Žalobce svůj přístup odůvodňoval odlišným právním posouzením věci. Nejednoznačnost výkladu právní normy ovšem není rozhodným kritériem pro moderaci správního trestu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 16/2008 - 80). Úplné odepření součinnosti při veterinárním dozoru představuje nejzávažnější porušení povinností uložených v § 53 odst. 4 veterinárního zákona, protože je tím znemožněna veškerá kontrolní činnost. Žalobce provozuje velké množství prodejen, proto v případě porušení kontrolovaných povinností může dojít k ohrožení značného počtu spotřebitelů. Za situace, kdy byla kontrola znemožněna, nelze spekulovat, zda ve skutečnosti bylo vše v pořádku či nikoliv. Žalobce bránil veterinárním kontrolám úmyslně a v širokém rozsahu. Byly-li pořádkové pokuty uloženy v polovině zákonného rozmezí s odkazem na polehčující skutečnost, že u dané prodejny šlo o první pochybení, není taková sankce likvidační ani nepřiměřená. Žalobci lze přičíst k dobru snad jen fakt, že výkonu kontrolní činnosti nebránil (shodou okolností) v období významně zvýšeného nebezpečí veterinárních rizik a že nebylo zjištěno, že by v rozhodné době měla jeho nekontrolovaná činnost negativní dopady na spotřebitele.

III.

[13] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) obsáhlou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

[14] Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud nesprávně posoudil otázku (ne)prokázání oprávnění veterinárních inspektorů k provádění kontrolní činnosti. S poukazem na § 53 odst. 1 veterinárního zákona uvedl, že nestačí, aby kontrolu prováděli pouze ti úřední veterinární lékaři, kteří jsou zaměstnanci zákonem stanovených institucí. Musí mít rovněž pověření k výkonu státního veterinárního dozoru a současně ke konkrétní kontrole. Ustanovení § 53 veterinárního zákona není podle stěžovatele speciálním vůči § 9 a § 12 zákona o státní kontrole. Tím, že krajský soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 16/2008, podle něhož při moderaci trestu nelze zohlednit případnou nejednoznačnost výkladu právní normy, přiznal, že veterinární zákon a zákon o státní kontrole není jednoznačný. Za této situace měl aplikovat pro stěžovatele příznivější výklad. Ačkoliv veterinární zákon výslovně nestanoví povinnost veterinárních inspektorů prokázat se zvláštním pověřením k provádění kontrolní činnosti, zákon v § 53 odst. 2 písm. c) stanoví, že služební průkaz je průkazem totožnosti, nikoli pověřením ke kontrolní činnosti.

[15] Ministerstvo zemědělství podle stěžovatele překročilo své zákonné zmocnění, jelikož ve vyhláškách č. 296/2003 Sb. a č. 342/2012 Sb. do vzoru služebního průkazu stanovilo, že jeho držitel je nositelem oprávnění podle veterinárního zákona. Prováděcí právní předpis má podle § 53 odst. 6 písm. d) veterinárního zákona stanovit vzor služebního průkazu, nikoliv jeho náležitosti a nemá ani pověřovat k provádění kontrol. Ministerstvo zemědělství tímto postupem porušilo čl. 79 odst. 3 a čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle stěžovatele je třeba odlišovat vzor (grafické vyobrazení) od náležitosti (co všechno má být ve služebním průkaze napsáno a uvedeno) služebního průkazu. Pokud chtěl zákonodárce stanovit, že služební průkaz opravňuje k provádění kontrolní činnosti, měl toto pravidlo zakotvit přímo do zákona. Podle § 4 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu musí kontrolní pracovníci při zahájení kontroly předložit písemné pověření. Neobstojí proto argumentace žalované a krajského soudu, že veterinární inspektoři jsou ke kontrole pověřováni ze zákona. Pověření k provedení konkrétní kontroly totiž uděluje příslušná kontrolní instituce. Požadavek na předkládání pověření k provedení kontroly vyplýval i ze zákona o státní kontrole [konkrétně z § 9 a § 12 odst. 2 písm. a], který platil vedle veterinárního zákona.

[16] Stěžovatel zdůraznil, že ve veterinárním zákoně došlo k 1. 1. 2014 k podstatné změně. Podle § 53 odst. 2 písm. b) jsou veterinární inspektoři nově povinni prokazovat pověření ke kontrole podle kontrolního řádu služebním průkazem. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu ohledně nemožnosti argumentovat právní úpravou účinnou od roku 2014. Pro pochopení právní úpravy je nezbytné sledovat podobnou právní úpravu a její proměny v čase. Stěžovatel již dříve poukázal, že v zákonech upravujících kontrolní činnost jiných státních orgánů je právní úprava mnohem jasnější.

[17] Stěžovatel dále upozornil na čl. 2 odst. 1 písm. f) a g) nařízení č. 854/2004/ES, podle něhož existují nejen běžní úřední veterinární lékaři, kteří jsou zaměstnanci veterinárního orgánu, ale i schválení veterinární lékaři, kteří jsou pověřeni k provádění kontrolní činnosti. Předpokládá se zde, že příslušný orgán pověří veterinárního lékaře k výkonu kontrolní činnosti. Argumentaci oprávněními veterinárních asistentů stěžovatel použil z důvodu, že ne každý veterinární asistent je pověřen ke všem činnostem a ke kontrole kterékoliv prodejny. Žalovaná předložila pracovní smlouvy i pracovní náplně některých veterinárních inspektorů, kteří provedli kontroly v prodejnách stěžovatele. Z těchto dokumentů však vyplývá jen to, že jsou zaměstnanci krajské veterinární správy, nikoliv že jsou pověřeni provést kontrolu v prodejně stěžovatele.

[18] Právní názor stěžovatele podporuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, čj. 4 As 42/2004 - 87. Závěry plynoucí z tohoto rozsudku bylo třeba upřednostnit před rozsudkem sp. zn. 4 Ads 114/2012. Stěžovatel nicméně připustil, že judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se prokazování pověření ke kontrole je rozporná. Proto by měla být posuzovaná věc postoupena k rozhodnutí rozšířenému senátu. Rozsudek sp. zn. 4 Ads 114/2012 je podle stěžovatele nesprávný i z toho důvodu, že Nejvyšší správní soud v něm vycházel z protiústavní vyhlášky č. 296/2003 Sb.

[19] Podle stěžovatele je nesprávný závěr krajského soudu, že by důsledné dodržování všech požadavků paralyzovalo veterinární správu. Veterinární dozor nelze vyvyšovat nad ostatní druhy státního dozoru s odkazem na čl. 31 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatele nelze trestat za neochotu státu dodržovat vlastní pravidla. Pokud by kontrolující osoba při zahájení kontroly předložila to, co jí ukládá zákon, stěžovatel by kontrolu ve svých prodejnách umožnil.

[20] Sankce ukládaná kontrolované osobě za porušení povinností dle § 53 odst. 4 veterinárního zákona se sice nazývá pořádkovou pokutou, avšak svým charakterem se jedná o pokutu za porušení zákona - jde tedy o běžný správní delikt, na který nedopadá § 62 správního řádu. Tento názor podporuje i právní úprava účinná od roku 2014 a důvodová zpráva k návrhu kontrolního řádu. Pokud správní orgán zjistil porušení povinností stěžovatele, měl zahájit správní řízení o uložení tzv. pořádkové pokuty, informovat o tom stěžovatele a umožnit mu realizovat jeho procesní práva. Pořádkovou pokutu nelze uložit tomu, kdo poruší své povinnosti v rámci veterinární kontroly, která není správním řízením.

[21] Krajský soud připustil, že odůvodnění rozhodnutí čj. 5V51508012011, čj. 5V51576812011 a čj. 20111537515V5 jsou poměrně strohá. Rozhodnutí nelze odůvodnit pouze poukazem, že zákon umožňuje uložit sankci v určitém rozpětí. Uvedená rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou proto nepřezkoumatelná. Stěžovatel současně odmítl závěr krajského soudu, že pokud žalovaná doplnila další důvody rozhodnutí o uložení pokuty, nebylo řízení zatíženo vadou. Žalovaná měla stěžovateli umožnit, aby se k těmto novým důvodům vyjádřil.

[22] Stěžovatel se dále vymezil proti tomu, že krajský soud nemoderoval výši pořádkových pokut. Soud ani správní orgány nezohlednily veškeré důvody, které stěžovatele vedly k odmítnutí provedení kontroly. Soud připustil, že jednání stěžovatele nebylo společensky škodlivé. Za takové situace však neměl být sankcionován. Soud stěžovateli „přičetl k dobru“, že se protiprávního jednání dopustil v době, kdy neexistovalo nebezpečí veterinárních rizik, a že jeho nekontrolovaná činnost neměla negativní dopady na spotřebitele. Jelikož správní orgány tyto polehčující okolnosti nevzaly v úvahu, měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit, nebo uplatnit moderační právo. Jelikož tak neučinil, je jeho rozsudek vnitřně rozporný.

[23] Stěžovateli byla pokaždé uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, což svědčí o tom, že se správní orgány neřídily zásadou individualizace sankce. Záruky poskytnuté obviněnému v trestním řízení je třeba poskytnout i osobě podezřelé ze spáchání správního deliktu. Jestliže se „pachatel“ dopouští stále stejného deliktu s totožným způsobem provedení a blízkou časovou souvislostí, jedná se o pokračování ve správním deliktu, což musí být zohledněno při ukládání sankce v podobě úhrnné pokuty. Pokud ke spáchání dalšího „útoku“ dojde předtím, než je pravomocně uložena pokuta za správní delikt, pak je nezbytné uložit souhrnnou pokutu. Orgány veterinární správy nemohou stěžovateli svévolně ukládat pokutu za každý dílčí „útok“.

[24] Pokud se řízení o uložení pořádkové pokuty (resp. odvolací řízení) týkala téhož účastníka a skutku, bylo s ohledem na zásadu procesní ekonomie vhodné je spojit i bez návrhu účastníka. Nespojení řízení do jednoho umožnilo správnímu orgánu ukládat pokuty jednotlivě a zvýšit i náklady stěžovatele. Krajský soud se nevypořádal s komparací právní úpravy týkající se předkládání pověření ke kontrole, kterou stěžovatel provedl ve

své replice ze dne 6. 11. 2013, podané k vyjádřením žalované. Jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důkazů. Argumentace soudu, že stěžovatelova spekulace, zda veterinární inspektoři náhodou nechtěli provádět kontrolu mimo pole své působnosti, je zjevně opožděná, snižuje důvěryhodnost rozsudku a je nepřijatelná. Veterinární inspektoři sice patrně hodlali provést kontrolu v rámci své působnosti, ovšem pokud by tomu tak nebylo, provedli by kontrolu, k níž by kontrolní orgán nebyl věcně příslušný a následně by vydal nicotné rozhodnutí. Nicotnost rozhodnutí se zjišťuje kdykoliv z moci úřední. Krajský soud se měl řádně zabývat i námitku, že stěžovateli není známo, zda elektronický podpis připojený ke stejnopisu rozhodnutí čj. SVS/2332/2012-UVS přísluší oprávněné úřední osobě.

[25] Řízení před krajským soudem bylo podle stěžovatele zmatečné a došlo při něm k porušení práva na zákonného soudce z důvodu protiústavního usnesení o spojení řízení vedených pod sp. zn. 45 A 14/2012, sp. zn. 45 A 44/2012 a sp. zn. 46 A 57/2013. Soud zcela svévolně zasáhl do složení senátu. Ústavně garantovaná zásada zákonného soudce platí i pro funkci předsedy senátu, který oplývá významnými procesními pravomocemi (promíjí zmeškání lhůty, přerušuje řízení, řídí jednání a vydává opatření dle § 49 s. ř. s.).

[26] Stěžovatel se konečně vymezil i proti „*podezřelé rychlosti*“, s níž správní soud vyhotovil a odeslal písemné znění rozsudku (28 hodin po jeho vyhlášení). Je zřejmé, že rozsudek byl již připraven a jednání ve věci bylo čistou formalitou. Takový postup je protiústavní a zcela popírá účel ústního jednání.

IV.

[27] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[28] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[29] Kasační stížnost není důvodná.

[30] V posuzovaných případech byly stěžovateli uloženy pořádkové pokuty podle § 53 odst. 4 a odst. 7 veterinárního zákona z důvodu, že neumožnil provedení veterinární kontroly ve svých osmi provozovnách. Podle uvedených ustanovení jsou kontrolované osoby povinny vytvářet vhodné podmínky pro výkon státního veterinárního dozoru a poskytovat veterinárním inspektorům nezbytnou součinnost a pomoc. Kontrolované osobě, která tuto povinnost nesplní, může příslušný orgán veterinární správy uložit pořádkovou pokutu do 100 000 Kč. Pořádkovou pokutu lze uložit i opakovaně, nebyla-li povinnost splněna ani ve lhůtě nově stanovené orgánem veterinární správy. Souhrn takto uložených pokut nesmí být vyšší než 500 000 Kč.

[31] Podstatou sporu mezi účastníky řízení je otázka, zda byl stěžovatel oprávněn bránit provedení veterinární kontroly z důvodu, že se veterinární inspektoři prokázali pouze služebním průkazem a nikoliv, jak požadoval stěžovatel, zvláštním pověřením k provedení veterinární kontroly v konkrétní provozovně. Stěžovatel v kasační stížnosti přestřel

obsáhlou argumentaci založenou na výkladu veterinárního zákona účinného v rozhodné době i po 1. 1. 2014 a dále ostatních právních předpisů, obecně upravujících výkon státní kontroly. Přesto se mu nepodařilo zvrátit závěr správních orgánů, že mu byly pořádkové pokuty uloženy oprávněně.

[32] Nejvyšší správní soud předesílá, že se nejedná o první kasační stížnost, v níž by stěžovatel vyjádřil svůj názor na předpoklady umožnění veterinární kontroly. Soud se nastolenou otázkou zabýval již v rozsudku sp. zn. 4 Ads 114/2012 a dále v rozsudcích ze dne 29. 11. 2012, čj. 4 Ads 97/2012 - 66, nebo ze dne 28. 4. 2014, čj. 8 As 43/2013 - 54.

[33] Soud odkazuje zejména na závěry vyslovené v prvně uvedeném rozsudku, podle kterého je pro provedení kontroly dostačující, pokud kontrolní pracovník předložil průkaz veterinárního inspektora. Podle § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole postupují podle tohoto kontrolního řádu kontrolní orgány jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. Povinnost kontrolních pracovníků předložit pověření k provedení kontroly, jež vyplývá z § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, je třeba vykládat v souladu se zvláštním právním předpisem, jímž je v daném případě veterinární zákon. Veterinární zákon v § 53 odst. 1 písm. a) hovoří o veterinárních inspektorech jako o úředních veterinárních lékařích orgánů veterinární správy pověřených výkonem státního veterinárního dozoru. Z toho vyplývá, že veterinární inspektoři jsou k výkonu státního veterinárního dozoru pověřováni obecně, a tudíž nemusí předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole. Své obecné oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru ve smyslu § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona osvědčují služebním průkazem. Ten v souladu s přílohou č. 2 k vyhlášce č. 296/2003 Sb. (příp. přílohou č. 8 k vyhlášce č. 342/2012 Sb.) obsahuje ve své dolní části text, podle něhož: *„Držitel tohoto průkazu, pro něhož byl tento průkaz vydán, je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánů veterinární správy.“* Tento průkaz představuje pověření k provedení kontroly ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Sám stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že veterinární zákon neobsahuje výslovné ustanovení, podle kterého se veterinární inspektoři prokazují služebním průkazem a pověřením k výkonu kontroly. Z toho ovšem nelze vyvodit, že by jim tato skutečnost znemožňovala provádět kontrolní činnost jen na základě předložení služebního průkazu.

[34] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že by vyhláška č. 296/2003 Sb. (příp. vyhláška č. 342/2012 Sb.) byla protiústavní či nezákonná z důvodu, že by Ministerstvo zemědělství překročilo zákonné zmocnění jemu dané v § 53 odst. 6 písm. d) veterinárního zákona. Naopak, vzor služebního průkazu dokazuje, že veterinární inspektoři jsou podle veterinárního zákona obecně pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru. Přijetím do pracovního poměru na pozici úředního veterinárního lékaře se výkon státního veterinárního dozoru stává jejich pracovní náplní, vykonávanou u konkrétního orgánu veterinární správy a disponují oprávněním dle veterinárního zákona tento dozor vykonávat na základě předložení služebního průkazu. Krajský soud netvrdil, že by akt pověření veterinárního inspektora k provádění kontroly plynul bez dalšího přímo ze zákona, jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti. Děje se tak na základě toho, že veterinárnímu lékaři byl vydán služební průkaz veterinárního inspektora na základě tomu

předcházejícímu pracovněprávnímu aktu. Služební průkaz tedy nepředstavuje pouze doklad totožnosti, jak dovozuje stěžovatel, ale osvědčuje oprávnění jeho držitele i ke kontrolní činnosti.

[35] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že není příhodný stěžovatelův výklad zdůrazňující povinnost rozlišovat vzor a náležitosti služebního průkazu. V obecné rovině lze jistě rozlišovat mezi vzorem, tj. grafickým znázorněním průkazu nebo jeho popisem a jeho náležitostmi, tj. určením, jaké prvky má obsahovat. Nicméně je třeba vyjít z toho, že na vzoru služebního průkazu veterinárního inspektora musí být z podstaty věci obsaženy i jeho náležitosti. Zobrazení vzoru bez jakýchkoliv náležitostí by bylo v rozporu s logikou věci a smyslem právní úpravy. Pokud tedy bylo ministerstvo zákonem zmocněno k vydání vzoru služebního průkazu veterinárního inspektora, nepochybně mělo stanovit jeho vzhledové i obsahové náležitosti. Argumentaci stěžovatele nelze přisvědčit ani při přihlédnutí k § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, podle kterého jsou kontrolní pracovníci povinni předložit pověření k provedení kontroly, protože ani z tohoto ustanovení nelze dovodit bližší náležitosti takového pověření.

[36] Nejvyšší správní soud tedy v souladu s uvedenými rozsudky shrnuje, že předložením služebního průkazu prokazuje veterinární inspektor svou totožnost a současně i oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru. Z žádného ustanovení veterinárního zákona nelze dovodit povinnost kontrolního pracovníka prokazovat se zvláštním povolením jednotlivě pro každou kontrolu. Veterinární inspektoři tudíž nepochybili, jestliže se před zahájením kontroly prokázali jen služebním průkazem. Stěžovatel nezpochybňoval pravost těchto průkazů.

[37] Není opodstatněný požadavek stěžovatele na předložení vznesené právní otázky k rozšířenému senátu z důvodu rozpornosti závěrů obsažených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 42/2004 (vyjádřeném *obiter dictum*) a sp. zn. 4 Ads 114/2012. Oba uvedené rozsudky se sice týkaly státní kontroly, avšak rozdílného úseku výkonu státní správy a konané podle různých právních předpisů. Prvně uvedený rozsudek, jehož se stěžovatel dovolával, se týkal kontroly podle zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší. Není proto na místě aplikovat jeho závěry na oblast veterinární kontroly, a to za situace, kdy veterinární zákon jako zvláštní právní předpis obsahuje obecné zmocnění veterinárních inspektorů k výkonu státního veterinárního dozoru. Naopak rozsudek sp. zn. 4 Ads 114/2012, ze kterého vyšel i krajský soud, dopadá přímo na nyní posuzovanou oblast, tedy na veterinární kontrolu. Z tohoto důvodu nemohl být rozdílnými právními závěry obou rozhodnutí založen rozpor v judikatuře, který by musel být řešen rozšířeným senátem. Neobstojí ani argumentace stěžovatele, že rozsudek sp. zn. 4 Ads 114/2012 nelze aplikovat z důvodu, že soud v něm přihlédl k vyhlášce č. 296/2003. Ta, jak je uvedeno výše, není nezákonná ani protiústavní. Naposledy uvedený rozsudek ostatně rovněž shodně uzavřel, že není důvod věc předkládat rozšířenému senátu, především z důvodu odlišné právní úpravy v obou případech.

[38] Stěžovatel má za to, že mu krajský soud přisvědčil, že výklad veterinárního zákona a zákona o státní kontrole není jednoznačný. Krajský soud však v části odůvodnění týkající se výše pořádkové pokuty pouze uvedl, že při moderaci trestu nelze jako rozhodné kritérium zohlednit případnou nejednoznačnost výkladu právní normy, neboť

rozhodnými kritérii jsou pouze ta, která se vztahují k osobě pachatele. Z jeho rozsudku nelze jakkoliv dovodit, že by měl pochybnosti o výkladu příslušných ustanovení veterinárního zákona a zákonnosti jím zaujatého právního názoru ohledně povahy služebního průkazu veterinárního inspektora.

[39] Stěžovatel se dopustil posuzovaných pořádkových deliktů v letech 2011 a 2012 a žalovaná rozhodla o jeho jednotlivých odvoláních v letech 2011 až 2013. Stěžovatel proto nemohl v následujícím soudním řízení zpochybňovat zákonnost uložených pořádkových pokut změnou právní úpravy veterinárního zákona a přijetím nového kontrolního řádu, ke které došlo až po pravomocném skončení věci, a to bez ohledu na to, že se tato budoucí právní úprava stěžovateli jeví jako srozumitelnější či příznivější. Krajský soud ani Nejvyšší správní soud nemohl s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. zohlednit jinou, než tehdy účinnou právní úpravu. Jiný postup by byl ostatně v rozporu se zásadou právní jistoty účastníků řízení.

[40] Shora vyslovené závěry nikterak nevyvrací ani stěžovatelova argumentace týkající se postavení veterinárních asistentů a ani definice úředního veterinárního lékaře a schváleného veterinárního lékaře obsažené v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 854/2004/ES. K dalším námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud netvrdil, že by došlo k paralyzování státní správy, pokud by lpěl na dodržování všech zákonných požadavků a nevyvyšoval veterinární dozor nad jiné typy státní kontroly. Krajský soud tuto argumentaci uvedl ve spojitosti s tím, že pokud veterinární inspektoři předložili svůj služební průkaz, stěžovatel byl povinen se podrobit veterinární kontrole, nehledě na svůj odlišný právní názor na prokazování pověření k provedení kontroly. Teprve poté - *ex post* - mohl případně využít jemu dostupné prostředky procesní obrany.

[41] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že se deliktního jednání nedopustil úmyslně. Stěžovatel bránil provedení veterinárních kontrol zcela záměrně, což prokazuje i jím vydaný závazný jednotný postup při provedení kontrol, kterým zakázal vstup do svých provozoven kontrolujícím osobám, které nepředloží písemné pověření.

[42] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stěžovatelovým úvahám, že nelze vyloučit, že veterinární inspektoři mohli chtít provést kontrolu mimo pole své působnosti, čímž by ve výsledku mohlo být vydáno nicotné rozhodnutí. Jedná se o ryze spekulativní úvahy, které nemohou jakkoliv ovlivnit zákonnost uložených pořádkových pokut, a to za situace, kdy stěžovatel znemožnil provést veterinární kontrolu jen na základě svého právního názoru o nedostatečném pověření inspektorů. Hypotetické úvahy o možném nicotném rozhodnutí zde tedy nejsou příhodné.

[43] Je pravdou, že se krajský soud v odůvodnění svého rozsudku nezmínil o komparaci právních úprav týkajících se jednotlivých kontrolních činností, kterou stěžovatel předložil jako reakci k vyjádření žalované k podané žalobě. Tato skutečnost však nemůže způsobit nezákonnost či nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Podstatné je, že se krajský soud řádně zabýval relevantní právní úpravou obsaženou ve veterinárním zákoně ve spojení se zákonem o státní kontrole. Nadto ani tato komparace není s to vyvrátit závěr krajského i Nejvyššího správního soudu, že veterinární inspektoři jsou k výkonu státního

veterinárního dozoru pověření obecně, pročez služební průkaz představuje „pověření“ ke kontrole. Sám stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že veterinární zákon neobsahuje výslovné ustanovení, podle kterého se veterinární inspektoři prokazují služebním průkazem a pověřením k výkonu kontroly. Z toho ovšem nelze vyvodit, že by jim tato skutečnost znemožňovala provádět kontrolní činnost jen na základě předložení služebního průkazu.

[44] Stěžovatel v další části kasační stížnosti zpochybnil samotnou povahu pořádkové pokuty ukládané na základě § 53 odst. 4 a 7 veterinárního zákona. Domnívá se, že se z materiálního hlediska nejedná o pořádkovou pokutu, ale o pokutu – sankci – ukládanou za porušení zákona spácháním „běžného“ správního deliktu, na který nedopadá § 62 správního řádu. Ani tato část kasační stížnosti není důvodná.

[45] Pokuta ukládaná podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona je totiž nepochybně pořádkovou pokutou. Aby se mohlo jednat o klasický správní delikt, musel by jej zákonodárce v relevantním právním předpisu zavést jako skutkovou podstatu přestupku či správního deliktu. To se ale v daném případě nestalo. Při rozhodování o pořádkové pokutě nemohla být jakkoliv zohledněna nová právní úprava, která nabyla účinnosti až od 1. 1. 2014, tedy až po podání kasační stížnosti. Ukládání pořádkových pokut je specifickým institutem správního řízení a z hlediska procesního režimu je nelze zaměňovat s pokutami za správní delikty. I přes částečný represivní charakter má pořádková pokuta především funkci zajišťovací: má prosadit splnění porušených povinností. Jejím cílem nebylo potrestat stěžovatele, ale naopak dosáhnout toho, aby veterinární kontrola mohla v každém jednotlivém případě vůbec proběhnout. Uložení pořádkové pokuty za porušení procesních povinností je pro správní orgán, a to na rozdíl od správního deliktu, možností, a nikoli povinností (podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona „může“ orgán veterinární správy uložit pořádkovou pokutu). Ukládání pořádkových pokut je specifické i v tom, že se zde neuplatní trestně právní zásada *ne bis in idem*. Jak již bylo uvedeno, primárním účelem uložení pořádkové pokuty není uložit sankci za určité jednání (či nekonání), ale vynutit splnění určité (buď při opakovaném ukládání stejné, neb dosud nesplněné) povinnosti.

[46] Pro postup správních orgánů, včetně postupu při výkonu kontroly, subsidiárně platí správní řád (viz § 26 zákona o státní kontrole a § 76 odst. 1 veterinárního zákona). K uložení pořádkových pokut nedošlo v samostatném řízení zahájeném z moci úřední oznámením stěžovateli. Správní orgán nemusel rovněž postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu a umožnit stěžovateli vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[47] Důvodnými neshledal Nejvyšší správní soud ani námitky ohledně spojení správních řízení. Pokud žalovaná nespojila odvolací řízení proti jednotlivým rozhodnutím krajských veterinárních správ ke společnému řízení, nepostupovala nezákonně a nezkrátila stěžovatele na jeho procesních právech. Z § 140 odst. 1 (ve spojení s § 93 odst. 1) správního řádu vyplývá, že na spojení (odvolacích) řízení není povinné. Podstatné je, že žalovaná řádně přezkoumala jednotlivá rozhodnutí krajské veterinární správy. Správní orgán nemá povinnost spojit řízení jen proto, že mu případně vznikají zvýšené administrativní náklady. Skutečnost, že se stěžovatel dopustil celkem osmi pořádkových deliktů, přirozeně přináší vyšší náklady spojené s uplatněním opravných prostředků. Jak již uvedl krajský soud, i

pokud by shledal, že odvolací řízení měla být spojena, nemohlo by to být důvodem pro zrušení rozhodnutí.

[48] I pokud by žalovaná při rozhodování o odvolání spojila jednotlivá řízení, nelze z toho bez dalšího dovodit její povinnost aplikovat absorpční zásadu a automaticky uložit jednu pokutu za všech osm pořádkových deliktů. Do odvolacího řízení, v němž je přezkoumávána zákonnost uložení pořádkové pokuty, nelze dodatečně vnášet absorpční zásadu. S ohledem na vymezený účel pořádkové pokuty a její odlišnost od správních trestů je třeba, aby byly v případě potřeby ukládány samostatné pokuty, v jejichž důsledku bude stěžovatel v každém jednotlivém případě motivován poskytnout součinnost veterinárním inspektorům při provádění konkrétní státní kontroly.

[49] Stěžovatel poukázal, že i sám krajský soud připustil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. 5V51508012011, čj. 5V51576812011 a čj. 20111537515V5 nejsou dostatečně odůvodněná (pozn. NSS – krajský soud hovořil o rozhodnutích čj. 76/150/2011, čj. 71/170/2011 a čj. 72/160/2011). Nejvyšší správní soud nepochybně, že krajský soud připustil, že některá rozhodnutí krajské veterinární správy jsou strohá. Nicméně následně správně dodal, že žalovaná mohla doplnit odůvodnění ohledně výše pořádkových pokut, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří s rozhodnutím o odvolání jeden celek, a proto je možné dílčí části odůvodnění doplnit i v odvolacím rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000 – 39 nebo ze dne 17. 7. 2009, čj. 7 Afs 43/2009 – 75). Žalovaná se ve všech případech ztotožnila s konkrétní výší uložené pořádkové pokuty. V případech uvedených rozhodnutí nicméně shledala, že je vhodné doplnit část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkající se výše uložené pokuty. Podstatné je, že žalovaná nenahradila úvahy správního orgánu prvního stupně, ale pouze navázala na jeho posouzení kritérií, která vzala v úvahu při rozhodování o výši pokuty. Úvahy žalované spolu s úvahami krajské veterinární správy dostatečně odůvodňují přiměřenost výše vyměřené pořádkové pokuty.

[50] Skutečnost, že krajský soud nevyužil svého práva moderovat výši uložených pořádkových pokut, nemá za následek nezákonnost jeho rozsudku. Nejvyšší správní soud může v tomto směru hodnotit jen to, zda soud nepřekročil zákonem stanovené meze tohoto uvážení, nevybočil z nich nebo volné uvážení nezneužil, a zda je jeho úvaha přezkoumatelná a logicky nerozporná. Žádného z těchto pochybení se krajský soud nedopustil a naopak podrobně zdůvodnil, proč se rozhodl výši uložených pokut alespoň nesnížit a že pokuty nebyly uloženy ve zjevně nepřiměřené výši.

[51] Krajský soud rozhodně netvrdil, že stěžovatelovo jednání nebylo společensky škodlivé. Naopak uvedl, že úplné odepření součinnosti při pokusu o provedení veterinární kontroly představuje nejzávažnější možné porušení povinností uložených v § 53 odst. 4 veterinárního zákona. Soud při úvahách o možnosti moderovat výši pořádkových pokut uvedl, že jako o další možné polehčující okolnosti by bylo možno uvažovat o skutečnosti, že stěžovatel neodepřel součinnost v době zvýšeného nebezpečí veterinárních rizik a že jeho jednání nemělo negativní dopady na spotřebitele. Ani v tom však nespatriil důvod pro snížení uložených pokut. Jelikož správní orgány tyto skutečnosti ve svých rozhodnutích nezohlednily, měl krajský soud podle stěžovatele napadené rozhodnutí zrušit. Také tato

námítka není důvodná. Tyto skutečnosti byly součástí úvah krajského soudu ohledně předpokladů pro uplatnění moderačního práva a rozhodně z nich nelze usuzovat nedostatečné odůvodnění správních rozhodnutí. Nadto, přistoupením na argumentaci stěžovatele by krajský soud musel zrušit rozhodnutí správního orgánu pokaždé, kdy do svého odůvodnění vnese nové důvody a argumenty prokazující správnost rozhodnutí žalované.

[52] Neobstojí ani námitka, že pokuty byly vždy uloženy ve stejné výši a proto nejsou individualizovány. Stěžovatel byl v daném časovém období vždy sankcionován za jednání těžké povahy a za situace, kdy se pořádkového deliktu dopustil v dané provozovně poprvé. Stěžovatel ani netvrdil, že by se jeho jednotlivá jednání nějakým zásadním způsobem lišila.

[53] Stěžovatel vyjádřil nesouhlas i s tím, že krajský soud posoudil jako účelovou námitku, podle níž stěžovateli není známo, zda elektronický podpis připojený ke stejnopisu rozhodnutí čj. SVS/2332/2012-UVS přísluší oprávněné úřední osobě. Ani tato kasační výtku není důvodná. Krajský soud sice uvedl, že má za to, že stěžovatel vznesl tuto námitku účelně a bezdůvodně, nicméně se jí řádně zabýval a náležitě zdůvodnil, proč uvedené rozhodnutí splňuje formální požadavky na obsah správního rozhodnutí v listinné i elektronické formě. Stěžovatel v kasační stížnosti přitom netvrdil žádné konkrétní dotčení na svých právech, nebo že má pochybnosti o tom, že o odvolání rozhodovala úřední osoba, která by k tomu nebyla oprávněna ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu nebo by byla dokonce podjatá. Nejvyšší správní soud doplňuje, že žalovaná postupovala podle § 24 odst. 3 zákona o elektronických úkonech a při konverzi do dokumentu obsaženého v datové zprávě opatřila výstup uznávaným elektronickým podpisem osoby, která konverzi provedla.

[54] Na zákonnost či přezkoumatelnost rozsudku krajského soudu nemá vliv ani námitka příliš rychlého vyhotovení písemného znění rozsudku. Stěžovatel neuvedl, které skutečnosti během ústního jednání před soudem přednesl a ke kterým soud v písemném odůvodnění nepřihlédl. Správní soudnictví je ovládáno koncentrační zásadou, která spočívá v tom, že žalobu lze podat jen v zákonem stanovené – zpravidla dvouměsíční – lhůtě. Žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí právě v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 72 a § 75 odst. 2 s. ř. s.). Účelem této zásady je především zájem na rychlosti a hospodárnosti řízení a také v ochraně ostatních účastníků řízení ve smyslu nastolení právní jistoty ohledně vymezení předmětu soudního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2007, čj. 2 Afs 57/2007 - 92). Ústní jednání se v daném případě konalo více jak rok po podání žalob, a stěžovatel při něm nemohl uplatnit nové žalobní důvody.

[55] Stěžovatel se domnívá, že krajský soud porušil jeho právo na zákonného soudce a spravedlivý proces tím, že spojil řízení o žalobách, které byly původně přiděleny senátům 45 A a 46 A. V důsledku toho o některých žalobách rozhodoval jiný předseda senátu (s ohledem na rozvrh práce mají oba senáty stejné složení, liší se jen osobou předsedy senátu). Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud mohl řízení o jednotlivých žalobách spojit, neboť pro to byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 39 odst. 1 s. ř. s. (jednalo se o žaloby proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí), a to

nezávisle na tom, že byly původně přiděleny různým senátům. Uvedené potvrzuje i stávající judikatura: Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 1. 2007, čj. 1 Afs 49/2006 - 83, podrobně rozvedl, že ke společnému projednání mohou být spojeny i věci, které byly podle rozvrhu práce přiděleny různým senátům.

[56] Nejvyšší správní soud v tomto usnesení předně zdůraznil význam práva na projednání věci bez zbytečných průtahů. Zákaz odnětí věci zákonnému soudci neznamená, že k projednání a rozhodnutí věci nemůže být, a to při splnění zákonem stanovených podmínek, povolán jiný soudce. Ústavní soud ve stěžovatelem poukazovaném nálezu ze dne 17. 12. 1998, sp. zn. III. US 200/98, takovou situaci dovodil zejména v případech, kdy soudce je z projednání věci vyloučen z důvodu podjatosti nebo pro jinou důvodnou nepřítomnost (např. nemoc, dovolená). Nejvyšší správní soud dovodil, že se tak může stát i v případě splnění podmínek pro spojení řízení dle § 39 odst. 1 s. ř. s. Spojením věcí se také optimalizuje délka řízení a účastníci nejsou zatěžováni zasíláním podání shodného obsahu či účastí při jednáních, na kterých jsou probírány téže skutkové a právní otázky. Nejvyšší správní soud v uvedeném usnesení dovodil, že pravidlo, podle něhož mají být související věci spojeny ke společnému projednání, se uplatní ve vztahu k příslušnému soudu jako celku. Je tedy zjevné, že v daném případě nemohlo dojít k porušení práva na zákonného soudce, pokud věci z důvodu spojení řízení „předsedal“ jiný člen senátu. Na uvedené pak nemají vliv ani jednotlivá procesní oprávnění předsedy senátu, na které poukázal stěžovatel.

[57] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[58] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. června 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu